

borgerlig Vielse, og jeg skal gerne bistaa ærede Medlemmer med Citater af disse Taler, hvis de ønsker at vide noget om det. Naar Partiet Venstre alligevel vil være tilbøjeligt til at støtte den af Kommissionen foreslaaede valgfrie Ordning, maa man i ikke ringe Grad søge Begrundelsen i, at baade Norge og Sverige har bestemt sig for den valgfrie Ordning. Ogsaa Island har indført den i Aaret 1917. Der vil saaledes ved Indførelsen af den valgfrie Ordning blive tilvejebragt overensstemmende Regler i alle 4 nordiske Lande. Desuden finder vi, at selv om det maaske nok for Staten kunde være ønskeligt, at alle Ægteforeninger stiftedes i samme Form, kan Hensynet hertil i nogen Grad blive opvejset af det ønskelige i, at Folk bliver stillet frit med Hensyn til Stiftelsesmaaden. Der er mangen Mørlille ude paa Landet, som vilde føle det som et Skaar i sine nedarvede Forestillinger om Kristendom og om Kirken, saafremt hun ikke kunde faa sit Barns Ægteskab stiftet i Kirken — hun kender, i Parentes sagt, ikke til, hvorledes det gaar til her inde i de københavnske Kirker; man læser jo om det i Aviserne i disse Dage. Resultatet er altsaa dette, at Partiet Venstre er overvejende stemt for en valgfri Ordning; det kan jo tænkes, at man saa ad Aare vil kunne gaa til den tvungne borgerlige Ægteforening.

Et andet Spørgsmaal, som rejser sig i denne Forbindelse, er, hvorvidt Præsten skal kunne tvinges til at forrette kirkelige Vielser. Det er et Spørgsmaal, som har været stærkt fremme i de Forhandlinger, som tidligere er blevet ført paa Rigsdagen, bl. a. som Følge af den bekendte Sag her inde fra København med Pastor Iversen og Mureren; jeg vil i denne Forbindelse henlede Opmærksomheden paa det Lovforslag, der den 20. Marts 1896 blev fremsat af Svend Høgsbro og det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Der lægges, i alt Fald fra visse Sider, megen Vægt paa, at lige saa vel som Folk faar Frihed til at vælge den Vielsesform, de ønsker, saaledes bør ogsaa Præsterne være saa frit stillede som muligt. Den Tanke har været fremme tidligere, at man kunde indanke Præstens Vægning for Menighedsraadet; der har ogsaa været Tanker fremme om at indanke hans Vægning for Bispen, maaske kunde Sagen ordnes paa en af disse Maader.

Til de enkelte Bestemmelser, som indeholdes i de to Kapitler om Lysning

og Ægtevielse, vil jeg gøre et Par Bemærkninger. Der er enkelte af Partiets Medlemmer, der ikke kan lide Betegnelsen Giftefoged, og i det hele taget er man noget i Tvivl om, hvorvidt Giftefogeden udenfor København og Købstæderne skal være en særlig i dette Øjemed beskikket Person, oven i Købet en Person, som kun beskikkes for 4 Aar ad Gangen. Man kunde f. Eks. tænke sig Sognefogeden valgt eller Sogneraadsformanden paa tilsvarende Maade, som man i Sønderjylland har Amtsførstanderen. Det forekommer mig underligt, at en Præst ikke kan beskikkes til Giftefoged. Den Gang man vedtog Loven om folkevalgte Borgmestre, satte man ikke nogen Bestemmelse ind i den om, at de tidligere kongevalgte Borgmestre ikke kunde modtage Valg som folkevalgte Borgmestre. I Lovforslaget § 29 findes en Regel, som vistnok skyldes en ren Inkurie. Der staar, at udenfor København kan den Borgmester, der har Forfald, lade sin dertil autoriserede Fuldmægtig træde i sit Sted. Efter at vi nu har faaet Loven om folkevalgte Borgmestre, og efter at borgerlig Ægtevielse er henlagt til disse Borgmestre, ved jeg ikke, hvorledes man skal forstaa denne Regel, thi de folkevalgte Borgmestre har jo ingen autoriserede Fuldmægtige.

Der er ikke i de to Kapitler saa faa andre Bestemmelser, som kunde friste til Kritik. Jeg skal indskrænke mig til at nævne § 22, hvorefter Bevislighederne for, at Brudefolkene er berettigede til at blive viet, skal udenfor København forelægges for Politimesteren. Det er en ganske umulig og ganske uoverkommelig Opgave, som man herved tænker sig lagt paa Politimestrenes Skuldre, og hvad mere er, jeg synes, det er et næsten utroligt Mistillidsvotum til Giftefogeden, at han ikke skal kunne bedømme, om Betingelserne for, at han kan fungere, er til Stede eller ikke. Jeg kender ikke noget tilsvarende i dansk Ret.

Med Hensyn til § 36 skal jeg indskyde den lille Bemærkning, at den taler kun om Brudgommen som pensionsberettiget Embedsmand. Nu, da Kvinderne har faaet Forsørgelsespligt, gad jeg vide, om der ikke vil blive Tale om i vor Lovgivning at indføre en Pligt for den kvindelige Embedsmand til at sikre sin eventuelle Enkemand Forsørgelse. Det er i alt Fald et Spørgsmaal, jeg har set fremsat.

Jeg gaar videre til Kapitel VI, der indeholder Reglerne om Forældremyndigheden, og som vistnok i det hele er et af